

stæderne og Amtskommunen i Fællesskab, hvem Forsørgelespligten paahviler, der er det altsaa saaledes, at den enkelte Kommune paa Landet og i Købstæderne ikke har nogen speciel Interesse over for dette Spørgsmaal, saaledes som Tilfældet er her i Kjøbenhavn. Dette har maaske ogsaa noget givet Anledning til den forfællelige Opfattelse i de forskellige Kommuner over for dette Spørgsmaal, og derfor har man der fraveget den kommunale Anbefaling, og skønt det forekommer Mindretallet — og for øvrigt ogsaa Flertallet, saavidt jeg forstod den ærede Ordførers (Wajer) Udtalelser — at der altid maa lægges en vis Vægt paa denne kommunale Anbefaling, saaledes at der til en Person, som er særlig godt anbefalet fra Kommunens Side, maa tages et særligt Hensyn, have vi dog ment ikke i saa høj Grad som tidligere at burde gøre den kommunale Anbefaling til Betingelse, idet det jo ikke kan være vedkommende Kommune, det skal jeg indrømme, som bør være den, der afsaer, om en Person skal have Indfødsret eller ikke. Naar Spørgsmaalet i øvrigt er om dette Naremaal, er det jo ganske vist Tilfældet, at andesteds kan man godt saa Indfødsret efter et kort Naremaal. Det stilles ikke som en ufravigelig Betingelse, at de paaagældende skulle have været paa det paaagældende Sted, saa længe, som der her er Tale om, men selv om de have været i det vedkommende Land et saadant kort Naremaal, saa de jo — og dette gælder navnlig Sverige — saa godt som næsten aldrig eller i alt Fald meget sjældent Statsborgerret, saa det, at de efter et kortere Naremaal kunne saa Indfødsret i andre Lande, faar over for dette Spørgsmaal i Virkeligheden ingen Betydning. Det er jo ogsaa ganske rigtigt, at man, saaledes som Forslaget nu foreligger fra Landstingets Side, ikke har gjort Naremaalet til nogen ufravigelig Betingelse, men man har ment — og det er naturligt og rigtigt og indrømmet, saa vidt jeg har forstaaet det, ogsaa fra anden Side — at det, at en Person har opholdt sig i et nogenlunde langt Naremaal, saaledes som her er foreslaaet 12 Aar, i et Land, er i Virkeligheden Tegn paa, at han eller hun til en vis Grad har sluttet sig til dette ny Land, hvortil de have taget Ophold. Det er selvfølgelig noget, der peger i højere Grad i den Retning, end hvis de havde været der i forholdsvis kort Tid, og derfor er det et væsentligt Moment, som maa tages med i Betragtning. Jeg tror saaledes, at hvorledes man end ser paa Tingene — man kan kalde det for Regler eller for Grundbetragtninger, eller hvad som helst man vil

— maa man med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret have noget saadant fælles at gaa ud fra, og blandt de Momenter, som ville være i væsentlig Grad afgørende, saaledes som Forholdene nu ere, er haande Opholdets Varighed og det, at vedkommende Person maa siges at føre og i en Fremtid at kunne føre en nogenlunde selvstændig økonomisk Tilværelse, uden at det dog dermed er Meningen, at man vil forlange Garantier for Fremtiden af vedkommende for, at han vil kunne ernære sig selv. Saadanne Garantier ville ikke kunne forlanges, hverken i den Forstand, at vedkommende skulde være i Besiddelse af Formue eller i en særlig Stilling, men man vil kunne forlange, at enhver inden for den Samfundskreds, hvortil han hører, kan føre en nogenlunde selvstændig Tilværelse, og det uden Hensyn til, hvilken Samfundskreds han maatte tilhøre. Det tror jeg, er et naturligt og rimeligt Forlangende, og jeg tror ogsaa, at det er i Overensstemmelse med de Tanker, der have udbillet sig ogsaa i dette Ting i de senere Aar, selv som man men Hensyn til Anvendelsen deraf maaske er gaaet nogenlunde liberalt til Værks. Dertil kommer, at de nævnte Love give Anledning til at give disse Tanker et mere betonet Udtryk, end de have haft tidligere; thi ellers vilde disse Loves Bestemmelser være ret meningsløse. Jeg vil derfor paa Mindretallets Vegne anbefale det høje Ting at vedtage Loven i den Stikfælle, hvortil den er kommen hertil, og altsaa ikke stemme for Endringsforslaget under Nr. 1, som er stillet af Flertallet. — Der kunde jo, som jeg allerede har hentydet til, være Spørgsmaal om at tage under nærmere Overvejelse de Personer, som have søgt Indfødsret, men som denne er bleven nægtet i den Affattelse, Lovforslaget i Djeblippet har, paa Grund af, at de ikke have været her tilstrækkelig længe, idet der er nogle af dem, som ere lige tæt ved at have været her saa længe — maaske er der endog nogle, som allerede nu i Djeblippet have været her saa længe — som der er stillet Fordring om; men idet jeg vil tilføje, at jeg vil haabe, at det dog senere maa lykkes at komme til Enighed om denne Lovs Indhold, da det vilde være meget beklageligt, om saa mange skulde komme til at undvære Indfødsret som det vilde ske, hvis man ikke kunde komme til Enighed, vil jeg blot betone, at fra Mindretallets Side ere vi ikke gaaede nærmere ind paa dette Spørgsmaal, da heller ikke Flertallet er kommet ind paa at tage de enkelte Personer i den Forstand under nærmere Overvejelse. Jeg vil haabe, at det vil lykkes, at kunne komme til Enighed derom.